

A tovatűnő asszony

TÜZES LÓ

DOROS JUDIT

Elment a szomszédasszony, itt hagyta az urát – meséli egy ismerős egy kis alföldi faluban, olyan kicsiben, ahol szinte mindenki rokona mindenkinek, ha nem vér szerinti, akkor szívességi, koma, sógor, keresztszülő, keresztgyerek, de legalábbis ivócimbora.

Egy ilyen helyen, ahol nincs étterem, kultúrház, de még polgármesteri hivatal sem, csak egy pici helyiség a tűzoltó-egyesület hátsó épületében, ahol a helyiek ügyes-bajos dolgait, ha nem is elintézik, legalább az illetékes körjegyzőségre továbbítják, nos, itt hírek leginkább a kocsmában terjednek. Ami szintén nem az a klasszikus, igazi söntés, inkább afféle vegyesbolt-cukrászda-italmérés egyveleg, olyan hely, ahol az ember előbb megiszik egy felest, aztán a kosarába pakolja a patkányirtót meg a B rizst, kér két szelet puncsos minyont becsomagolva, rendel másnapra csirke-

Hogy menni fog, azt abból vette észre a falu, hogy az addig kócos, sápatag, szürke nő elkezdte sétáltatni a kutyát

szárnyat meg -nyakat, aztán komótosan hazaballag.

Eme agora népe hamarabb tudta, hogy az asszony el fog menni, mint ahogyan a valóságban az tényleg megtörtént. Ide járt ő is, ha nem is inni – az az ura mindennapi kedvtelése volt –, de reggel tejért, kenyérért, zárás előtt meg az uráért, hogy hazavigye. Nem pörölt, nem ripakodott, csak ráadta a kabátot vagy nyáron a sildes vászonsapkát, és karon fogva, lassú léptekkel támogatta végig a murvás úton.

Hogy menni fog, azt abból vette észre a falu, hogy az addig kócos, sápatag, szürke nő elkezdte sétáltatni a kutyát. Ilyesmire itt nemigen volt példa addig, nem szokás, már az is eredmény, ha nem kötik meg, vagy ha megkötik, legalább hosszú kötélre eresztik. Errefelé a kutya ritkán társ, ritkán barát, inkább arra van, hogy csaholásával elriassa a rókát meg a nyestet.

De egyik délután az asszony egy régi kidobosövet nyakörvként használva, s a kidobott redőnygurtnit pórázként, kilépett a kapun a kutyával, és elindult a rét felé. Pi-

ros gumicsizmában volt, kócos haja most rendezett kontyban simult a fejére, puha kabátot viselt, s az arca sem volt már olyan szürke és szomorú, mint régen. A kutya először nem értette, mi dolga neki a vasrácsos kapun túl, ahová születése óta nemigen ment, nem vitték, s nem is szökött ki soha, de pár tíz méter után már nem rángatta a pórázt, s nem akarta mindenáron lerágni a kidobosöv alumíniumcsatját, hanem ment engedelmesen, egyre magabiztosabban és vidámabban.

Napok teltek el így vagy talán hetek, s miközben a séta mindennap megismétlődött, addig a férfi egyre többször felejtődött ott a kocsmában. Záráskor tették csak ki, s ha csípős hideg volt, hátára vetették a kabátját: tudták, hogy hazatalál, tudta ő is. Tisztább hajnali pillanataiban pedig sejtette, sőt egyre bizonyosabb volt abban, hogy lesz egy nap, előre még nem tudni, melyik, amikor már nem találja az udvaron a kutyát, s a szekrényből is hiányozni fognak az asszony ruhái. Továtűnnek mindketten, gurtnistul, nyakörvestül, címet se hagyva maguk után.